

Sygn. akt VI Ga 226/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...)w K.

przeciwko : K. Z. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt V GCupr 482/14

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 226/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2015r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 kpc).

Wyrokiem z dnia 30 marca 2015r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w K. oddalił powództwo (...)w K. przeciwko K. Z. (2).

Sąd ustalił, że powód jest profesjonalnym podmiotem działającym na rynku windykacji wierzytelności masowych. Umową cesji z dnia 28 marca 2013 r. powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Dalej wskazał, że pozwany w dniu 17 listopada 2008r. zawarł z wierzycielem pierwotnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) dla konta klienta o numerze (...). Wierzyciel pierwotny wystawił pozwanemu faktury VAT nr (...) z dnia 22 grudnia 2010r. na kwotę 221,78 zł. z terminem płatności 5.01.2011r., nr (...) z dnia 22 stycznia 2011 r. na kwotę 174,18 zł. z terminem płatności 7.02.2011r. i nr (...) z dnia 8 marca 2011r. na kwotę 182,44 zł. z terminem płatności 8.03.2011r. Nadto Sąd ustalił, że wezwanie do zapłaty z dnia 17 maja 2013r. pozostało bezskuteczne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia był bezzasadny. Sąd w tym zakresie podzielił stanowisko powoda wyrażone w piśmie z dnia 3 grudnia 2014r. Dalej Sąd naprowadzał, że pomimo uznania w/w zarzutu za bezzasadny powództwo podlegało oddaleniu, albowiem po pierwsze dołączone do pozwu umowy nie mogły stanowić podstaw wystawienia faktur VAT (...) z dnia 22 grudnia 2010 r., nr

(...) z dnia 22 stycznia 2011r. na kwotę 174,18 zł. i nr (...) z dnia 8 marca 2011r. z uwagi na to, że umowy zawarte zostały na okres 24 miesiące, a najwcześniejsza faktura została wystawiona po upływie tego okresu w dniu 22 grudnia 2010r. Po drugie zdaniem Sądu z dołączonych do faktur załączników wynika, że rozliczenia dotyczą numerów (...), a umowy z dnia 17 listopada 2008 r. zawierają numery (...) i (...). Powód nie wykazał zatem dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd pominął wnioski powoda złożone „z ostrożności procesowe”, gdyż po pierwsze pozwany nie kwestionował zawarcia umowy sprzedaży wiarygodności, po drugie uwzględnienie wniosków znacznie przedłużyłoby postępowanie, a po trzecie powód nie uzasadnił w żaden sposób dlaczego nie złożył tych wniosków już w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sąd wyjaśnił także, że powód składając wnioski o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do przedłożenia dokumentów, usiłował przenieść na Sąd udowodnienie swojego roszczenia.

Sąd dodał, że powód nie wykazał także doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 17 maja 2013r.

Jako podstawy prawne swojego rozstrzygnięcia Sąd podał art. 6 kc. oraz art. 56 ust. 1 z dnia 16 lipca 2004r. ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją powoda w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 kpc poprzez zupełne pominięcie treści zobowiązań pozwanego wynikających z zawartych z operatorem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zobowiązania do utrzymywania aktywnych kart SIM otrzymanych w ramach zawartych umów co najmniej przez okres ich obowiązywania, podczas gdy pozwany nie kwestionował, że był stroną umów, uznał w sposób domniemany przysługujące powodowi roszczenie i w żaden sposób nie wykazał, by w sposób należyty wywiązał się ze zobowiązań z nich wynikających przez okres obowiązywania danej umowy; poprzez błędne uznanie iż dokumentacja przedłożona przez powoda do sprawy jest niewystarczająca do prawidłowego zweryfikowania istnienia, charakteru i wysokości roszczenia, podczas gdy powód załączył do pozwu wszystkie dokumenty otrzymane od wierzyciela pierwotnego, a w kwestii ewentualnie brakujących dokumentów, wniósł o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do ich przedłożenia jako, że z uwagi na obowiązującą tajemnicę telekomunikacyjną powód nie miał prawnych ani faktycznych możliwości ich otrzymania; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał się dostateczną aktywnością w postępowaniu dowodowym, podczas gdy powód złożył szereg wniosków dowodowych, opisał stan faktyczny, przedłożył stosowną dokumentację;

- art. 232 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 6 kc – poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych zgłoszonych w treści pozwu, niezobowiązanie operatora do przedłożenia egzemplarzy umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez pozwanego, udzielenia informacji w przedmiocie przyczyn ustalenia stosunku zobowiązaniowego istniejącego między operatorem, a pozwanym, podczas gdy z okoliczności, na które powód powołał wskazane dowody miały istotne znaczenie z punktu widzenia niniejszego postępowania.

Skarżący wskazał jednocześnie, że naruszenia w/w przepisów, w szczególności błędna ocena legitymacji procesowej powoda, miały wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji powód szczegółowo odniósł się do podniesionych zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację uznał, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie, podzielając tym samym ustalenia dokonane przez Sąd I instancji i uznając zastosowane przez niego przepisy za prawidłowe.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż powód nie wykazał dochodzonego pozwem roszczenia (art. 6 kc).

Powód wywodził swoje roszczenie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2014.243 t.j.) zgodnie z którym świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód wykazał, iż umową cesji z dnia 28 marca 2013r. nabył wierzycelność w stosunku do pozwanego od poprzedniego wierzyciela (...)w W. z tytułu świadczonych przez tą spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Świadczą o tym przedłożone przez powoda umowa cesji wraz z listą dłużników. Powyższa kwestia nie budziła wątpliwości, nie była kwestionowana przez strony postępowania. Powód w należyty sposób wykazał zatem legitymację czynną do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Stosownie do treści art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten reguluje podstawowe reguły dowodowe, tj. pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki mogą wskazywać niektóre przepisy szczególne. Powód wywodząc roszczenie z ustawy Prawo telekomunikacyjne winien był wykazać, że łączyła go (pierwotnego wierzyciela) umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych

z pozwanym i że pozwany umowy tej nie wykonał tj. nie płacił za objęte umową usługi. Powód powyższemu nie sprostał. Co prawda przedłożył umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarte pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a pozwanym w dniu 17 listopada 2008r. oraz wystawione pozwanemu faktury VAT, jednakże dokumenty te zawierają pewne sprzeczności. Zawarte umowy co prawda dotyczą pozwanego, jednakże wskazano w nich konkretne numery telefonów tj. (...) oraz (...). Z kolei wystawione faktury VAT dotyczą wprawdzie pozwanego (jak wynika ze wskazania nabywcy i nr klienta) jednakże z załącznika do faktury wynika wprost, iż są to faktury dotyczące numerów (...). Powyższe czyni wskazany w pozwie przez powoda stan faktyczny za niewiarygodny. Z doświadczenia wiadomym jest, iż każdy posiadacz umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych otrzymuje fakturę VAT za dany okres korzystania z usług operatora i do faktury tej jest załączone rozliczenie ze wskazaniem numeru telefonu którego dotyczy umowa, a z którego korzysta klient. Trudno zatem dać wiary powodowi w przypadku dokonania w niniejszej sprawie odmiennych ustaleń. Ponadto wbrew twierdzeniom powoda pozwany zakwestionował dochodzone pozwem roszczenie. Wprawdzie nie zakwestionował zawarcia wskazanej w pozwie umowy z pierwotnym wierzycielem, jednakże na rozprawie w dniu 18 lutego 2015r. wnosząc o oddalenie powództwa oświadczył, że umowa ta nie obejmuje faktur na podstawie których powód dochodzi roszczenia niniejszym pozwem.

Sąd uznał za chybiony zarzut naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 227 kpc oraz w zw. z art. 6 kc. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11-12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11-12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251).

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń (tutaj powód), ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Sąd w sytuacjach szczególnych posiada uprawnienie w zakresie dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony (wyłącznie na twierdzone przez strony istotne i sporne okoliczności faktyczne), gdy według jego (obiektywnej i weryfikowalnej w toku instancji) oceny zebrany w toku sprawy materiał dowodowy nie wystarcza do jej rozstrzygnięcia. Możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu niewskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynności strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2013 r., I ACa 1172/12, LEX nr 1292720). W rozpoznawanej sprawie nie sposób podzielić argumentacji skarżącego, że sąd winien był zwrócić się do pierwotnego wierzyciela

o udostępnienie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych

z pozwanym. Po pierwsze przedłożone przez powoda dokumenty pozwoliły zweryfikować zasadność wytoczonego powództwa. Wystarczyły na wydanie w sprawie rozstrzygnięcia. Po drugie skoro powód wraz z pozwem przedłożył umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych z pozwanym (tylko niewłaściwe, dotyczące innych numerów telefonów, aniżeli wystawione faktury VAT) to niewiarygodne i nielogiczne stają się jego dalsze argumenty, że pierwotny wierzyciel odmawia wydania zawartych z pozwanym umów zakrywając się tajemnicą świadczonych usług. Skoro bowiem powód dysponuje zalegającymi w aktach sprawy umowami zawartymi z pozwanym, może dysponować także tymi właściwymi, na podstawie których zostały wystawione sporne faktury. Nawet gdyby uznać twierdzenia powoda za prawdziwe to rolę powoda jako inicjatora procesu, a zarazem nabywcy spornych wierzytelności, jest uzyskać od zbywcy wszystkie niezbędne dokumenty związane z nabywaną wierzytelnością, a nie przerzucać w tym zakresie obowiązku na Sąd.

Jeszcze raz należy podkreślić, że w myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (wyrok SN z 3 października 1969 r., II PR 313/69, LexisNexis nr 317731, OSNCP 1979, nr 9, poz. 147), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (wyrok SN z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LexisNexis nr 318337). Powód nie wykazał dochodzonego pozwem roszczenia, pozwany zarzucając, iż stanowiące podstawę żądania zapłaty faktury VAT wystawione przez powoda, nie zostały wystawione w oparciu o przedłożoną przez powoda umowę w wystarczający sposób uzasadnił wnioski o oddalenie powództwa.

Na marginesie jedynie należy dodać, że bez znaczenia, w świetle powyższych ustaleń i obowiązujących przepisów prawa, pozostaje okoliczność niewykazania doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 17 maja 2013r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację powoda jako oczywiście bezzasadną.